

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

5TE ÅRG.

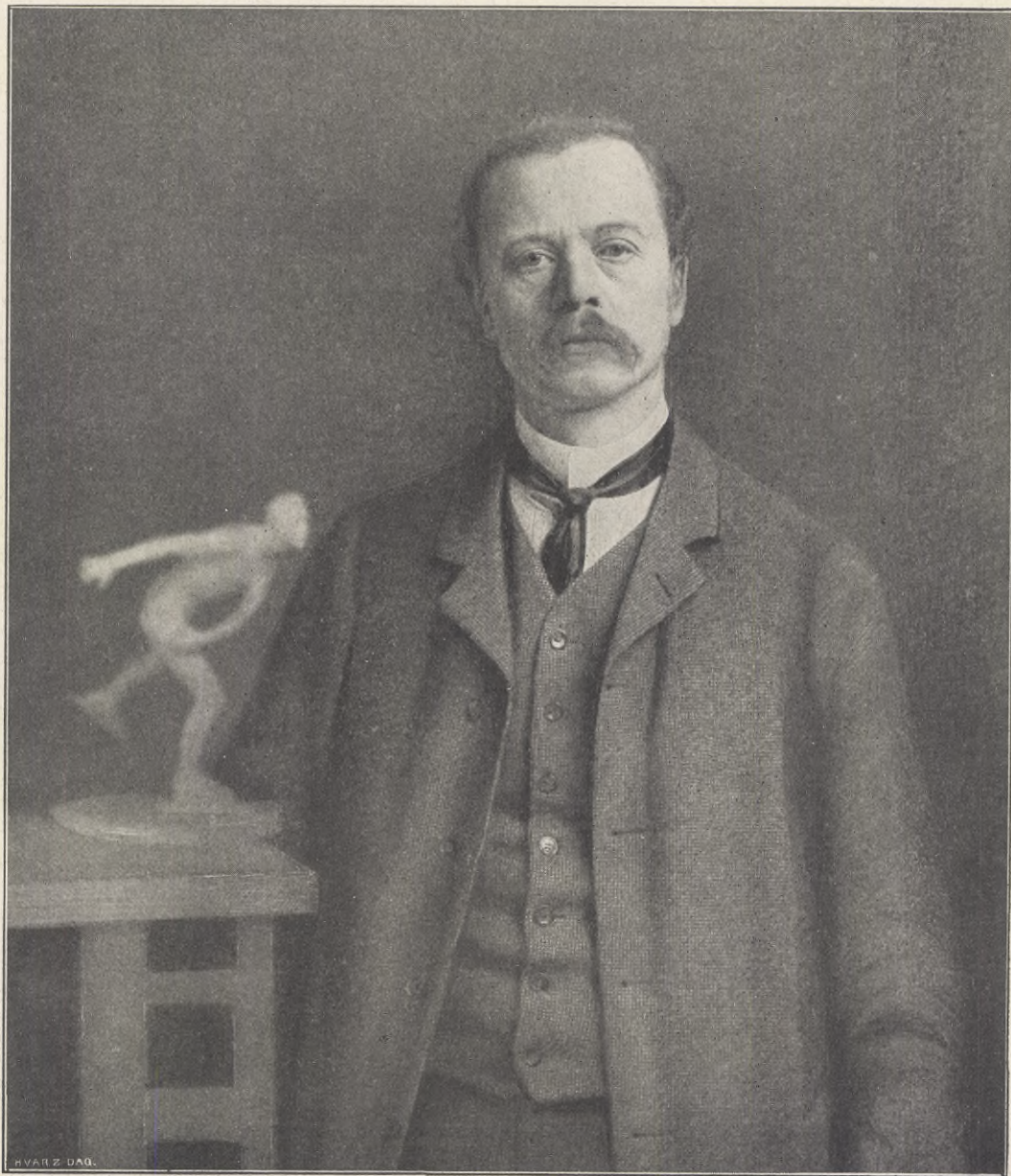
DEN 13 DECEMBER 1903.

N° 11

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Kristian Eriksson. — Frans Neruda. — En konstutställning. — Från teatervärlden. — Brokigt utomlandsnytt. — Svenska Mosskulturföreningens nya institutionsbyggnad i Jönköping. — Några porträtt till frågan om årets Nobelpris. — Rodins senaste mästerverk, "Penseur". — Tjugoårsminnet af fregatten Vanadis' världsomsegling. — Från Stockholms Typografiska Förenings bazar. — Den nybildade Ceciliakören. — "Klostertukt" af Ulla Linder. — Vårt växande sjöförsvar. — Veckans porträttgalleri. — "Svunnen lycka" af M.—.k. — K. F. U. M:s nya lokaler i Östersund. — Det nya Matheuskapellet.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1903.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

KRISTIAN ERIKSSON.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Skjölversparre Sthm.—Gbg

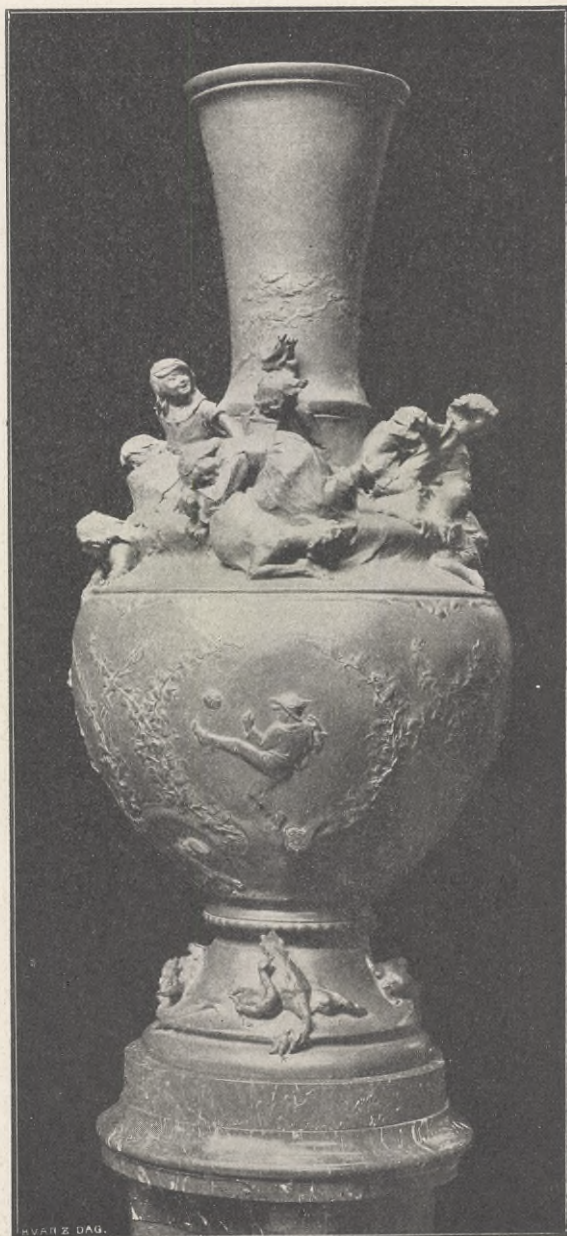
H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF. *Kliché: Bengt Silfverparre.*
LINNÉ, MÄRMORRELIEF AF KRISTIAN ERIKSSON.
På Nationalmuseum.

Liksom Hasselberg är han utgången från de djupa lederna. Liksom Hasselberg har han i tidiga år fört ett hårdt och mödosamt lif, lärt yrket i grunden, innan han framträdde med konstverk. Och liksom Hasselberg har han i sin konst kommit med något verkligt nytt och genialiskt.

»Det personliga i Erikssons konst» — säger Nordensvan — »framträder kanske tydligast i hans smärre arbeten, i de formsäkra och formläckra vaserna med sina smidigt eleganta figurer, i de utkast han åstadkommer med förvånansvärd lätthet och med frodig iderikedom.» Ja, det står ju utan allt tvivel, att Eriksson är en mästare i »mindre» arbeten, sådana som bronsvaserna »Blindbock» och »Martyren», belönade med guldmedalj på världsutställningen i Paris 1889 och inköpta af P. Fürstenberg, bronsvasen kallad »Tjusning», på Nationalmuseum, käppkryckan

»Stödet», en gammal, orkeslös gubbe, stödd på en kraftig ung flickas arm, utförd i silfver, »Lifvet», dekorativt fat, »Dansa på tå», den beundransvärda af lefvande lif genomströmmade trästatyetten, som äfven i ett par exemplar gjutits i brons, o. s. v. »Det är ett både själfständigt och genialiskt och därtill ett snart sagdt nytt uppslag inom den svenska skulpturen dessa arbeten innebära, alster af en fin känsla för stil, af smak i formbehandlingen, af uppsluppen friskhet och godt lynne i så väl idé som utförande.»

Men Eriksson har äfven utfört verk i stora format, präglade af hans starka stilkänsla och eleganta teknik. På salongen 1888 erhöi han tredje medalj för statyn »Martyren», som också inbrakte honom

Foto: Jonason, Göteborg *Kliché: Bengt Silfverparre.*
BLINDBOCK, BRONSVAS AF KRISTIAN ERIKSSON.
I Fürstenbergska Konstsamlingarne i Göteborg.

Jenny Lind-stipendiet från Stockholm. 1891 utställde han på konstexpositionen i Göteborg den stora hautreliefen »Linné» i gips — blomsterkungen stödd mot en ek och betraktande en blomma, medan i ekens löfhalf synes en ung Flora med skötet fullt af blommor — ett synnerligen nobelt verk, hvares utförande i marmor åt Nationalmuseum bekostades af Fürstenberg, 1894. Efter Hasselbergs död utförde E., enligt dennes önskan, i marmor hans »Farfadern», »Näckrosen» och V. Rydbergs byst. Och i marmorns behandling äger E. en ovanlig skicklighet. Bland hans arbeten från den senaste tiden må erinras om hans förut af HVAR 8 DAG återgifna grupp öfver portalen till Sundsvalls enskilda banks hus vid Fredsgatan.

Till sist några ord om den utmärkte konstnärens lif! Kristian Erikson är född den 30 juni 1858 i byn Fagered, nära Arvika, och voro föräldrarna möbelsnickaren Erik Olsson och Stina Olsdotter. 1875—78 var E. i lära hos en ornamentbildhuggare för träarbeten i Stockholm och bevistade samtidigt afton- och söndagsundervisningen i Tekniska skolan. 1877—79 var han anställd på en möbelfabrik i Hamburg, gjorde 1879—81 modeller till fajans- och silfverkärl vid Bichweilers »Kunstgewerbliche Werkstatt» och modellerade 1881—83 byggnadsornament. Sistnämnda år begaf E. sig till Paris, där han studerade 1884—87 vid École des arts décoratifs och École des beaux arts, i den senare på Falguières atelier. Han erhöi flere pris och medaljer vid elevtävlingarne. För att kunna lifnära sig biträdde han med grofarbetet på ateliererna hos skulptörerna — och så kom den efterlängtda dag, då han kunde skaffa sig egen atelier!

FRANS NERUDA.

60 ÅR DEN 3 DECEMBER.

FRANS NERUDA.

Få samtida ha så mycket och så lyckligt ingripit i svenskt musiklif som den man, hvares bild vi här återgifva och hvilkens namn så att säga bringar musikklang med sig. Vare sig som solist på olika platser i vårt land eller som dirigent för en stor hufvudstadsorkester — alltid har Frans Neruda lämnat det bästa bland musikskapelser och all tid har utförandet — vare sig det personliga eller det dirigerande — varit höjdt öfver allt beröm, den borne musikerns tolkning af musik. Cellist med världsrykte, kompositör och dirigent af hög rang — detta säger i få ord hvad Frans Neruda är.

* * *

Professor Neruda firade sin högtidsdag i Berlin, i kretsen af anhöriga, bland hvilka vi särskildt nämna sysstrarne, Lady Hallé, »violindrottningen», och fru Arlberg.

EN KONSTUTSTÄLLNING.

Den skicklige etsaren Hjalmar Norrström, hvilkens specialitet är koppar etsning i olika färger, hvarigenom särdeles vackra effekter åstadkommas, öppnade i förra veckan i Stockholm en utställning af åtskilliga etsade saker, bronsskulpturer och akvareller.

Det bör kanske betonas, att N. icke blott utför själfva etsningsarbetet, utan äfven komponerar de stilfulla mönstren, fantasirika dekorativa framställningar.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

HJALMAR NORRSTRÖMS UTSTÄLLNING I STOCKHOLM af etsade konstföremål m. m.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Foto. Jonason, Göteborg.

SIGNÉ KOLTHOFF,

den unga sångerskan vid Ranfts operettafdelning, är för närvarande i Göteborg, där hon vunnit mycken sympati både för sin person och sin konst.

Klisché: Bengt Sjöforsparre,

I.

Den som gaf signalen — genom att arresteras Columbias guvernör i Panama — och ledde revolten i Panama, var en helt ung man, den 25-årige generalen Huertas.

Efter fotografi. Klisché: Bengt Sjöforsparre.

I. GENERAL HUERTAS.

Panamas nationalhjälte.

II.

Ett led i den följd af personliga närmanden mellan England och Frankrike, de ständigt kifvande grannarne, hvilka senare tider medfört och som börjat med statschefernas visiter och fortsatt med franska deputerades besök i London, är de engelska parlamentsledamöternas vistelse i Paris. Presidenterna för republik och ministär uttalade oförtydligt deras tillfredsställelse öfver detta samförstånd och bilden nedan, från ett tillfälle man för något år sedan skulle ansett otänkbart, återger förvisso ett politiskt moment af stor betydelse.

Efter fotografi.

Klisché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre, Sthlm.—Öbg.

II. MIDDAGEN I HOTELL CONTINENTAL I PARIS FÖR DE ENGELSKA PARLAMENTSLEDAMÖTERNA DEN 26 NOV.

SVENSKA MOSSKULTURFÖRENINGENS NYA INSTITUTIONSBYGGNAD I JÖNKÖPING.

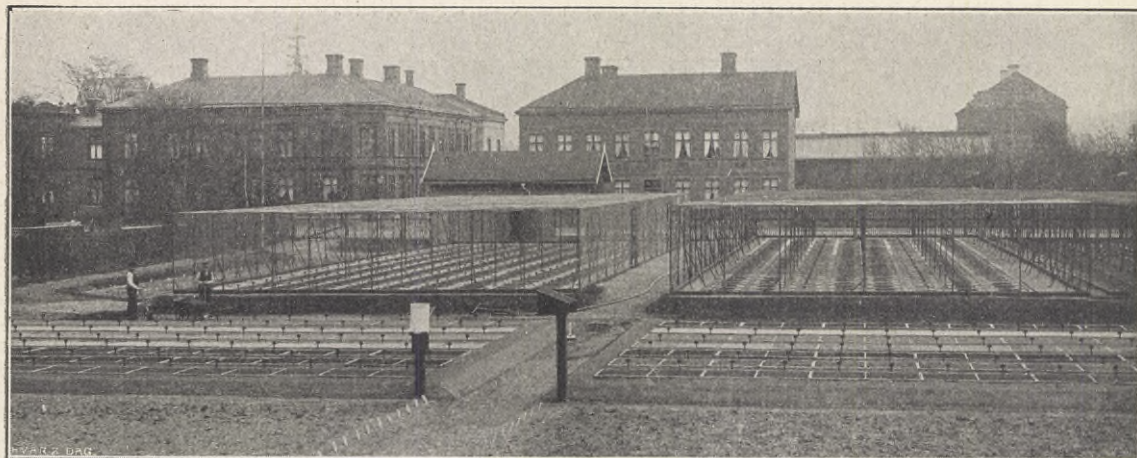

Foto. Holm, Jönköping.

FÖRSÖKSGÅRDEN FÖR VÄXTKULTUR I JÖNKÖPING.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Stålm—Öbg

Svenska Mosskulturforeningen har under sin snart 18-åriga tillvaro i hög grad bidragit till att sprida kunskap om våra mossar och deras lämpligaste tillgodogörande, och genom en vidsträckt försöksverksamhet, genom dess tjänstemäns undersökningar af torfmossar i de mest skilda delar af landet, praktiska råd och upplysningar af dess kulturingeniör, ärligen återkommande möten och excursioner samt genom sin tidskrift varit till stor nytta för den mossodlande allmänheten. Genom understöd af stat, hushållningssällskap och landsting har den också kunnat år från år utvidga sin verksamhet. Eftersom dess förhyrda arbetslokaler mer och mer visade sig otillräckliga och särskildt behovet af ett eget kemiskt laboratorium blef mera nödvändigt, beslöt foreningen förra året att på sin i Jönköping belägna försöksgård låta uppföra en egen institutionsbyggnad, och som denna helt nyligen blifvit färdig, vilja vi här återgifva några bilder därför. Huset är uppfördt af trä på sockel af betong och innehåller en rymlig källarevåning med tvänne rum för torkning af torfprof, rengöring och tröskning af skörden från försöksgården, rum för förvaring af prover, för kemikalier, tidskrifter samt brandfritt arkiv, torf-, koks- och vedbod.

Undervåningen innehåller ett välutrustadt kemiskt laboratorium (tre rum), arbetsrum för föreståndare, botanist, kulturingeniör, sekreterare och kamrer samt bibliotek och sessionssal.

På öfvervåningen befinna sig tvänne större rum för de nuförda vidlyftiga samlingarne, bostad för vaktmästare och ett

boningsrum för en assistent. Husets belägenhet är synnerligen gynnsam, då man strax utanför dörrarne har den förut nämnda

Foto. Holm, Jönköping.

INSTITUTIONSBYGGNADEN.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

försöksgården för växtkultur, där exakta vegetationsförsök i fristående och nedgrädda med torvfjord fyllda kärl utföras.

Foto. Holm, Jönköping.

INTERIÖR UR KEMISKA LABORATORIET.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Stålm—Öbg

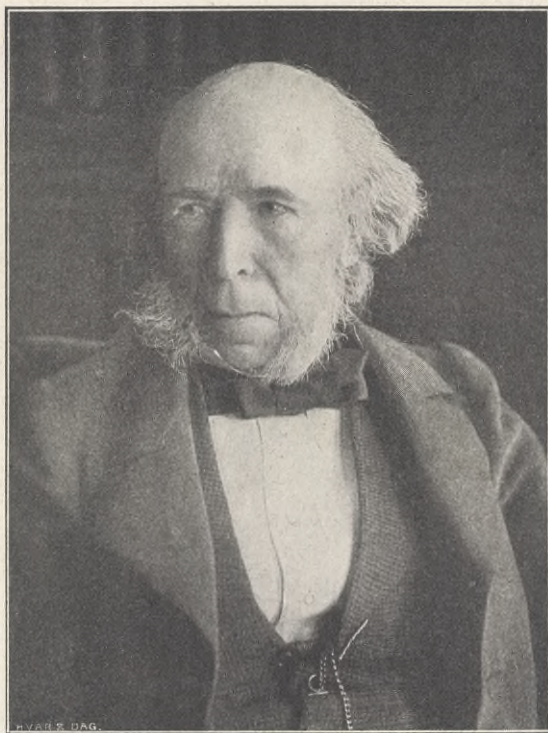
INTERIÖR UR MUSEUM.

NÅGRA PORTRÄTT TILL FRÅGAN OM ÅRETS NOBELPRIS.

DE MEST FRAMTRÄDANDE NAMNEN.

Tiden närmar sig för Nobelprisens utdelande, hela världens blickar riktas mot Norden och ryktet utpekar allt bestämdare namnen på de personer, som denna gång anses ha största utsikterna at komma ifråga.

I HVAR 8 DAGS förra nummer meddelades porträtt dels af prof. Svante Arrhenius, dels af makarne Curie, hvilka ju nämnts som Nobelpristagare. Den förra är världsberömd kemiker. De senare hafva upptäckten af det underbara radium, att tacka för sin ryktbarhet. Vi minnas, att ibland tusen andra möjligheter, hade man äfven den att använda radium inom läkarebehandlingen, särskildt som botemedel vid lupus. Härigenom ha vi en beröringspunkt med den eventuella skandinaviske Nobelpristagaren prof. Niels Finsen. Denne har ju vunnit namn och berömmelse just på behandling af lupus — genom användande af antingen solens

Efter porträtt.

HERBERT SPENCER. *Kliché: Bengt Silfversparre.*
Aflid den 8 december.

eller ett särskildt starkt elektriskt bågglamplys' kalla, d. ä. at det violetta liggande, strålar. Hans upptäckt af de olika ljusstrålarnes kurativa inverkan på huden har gifvetvis varit af den största betydelse för mänskligheten.

Det är icke godt att döma rättvist. Utvecklingen går så oerhördt fort, att man knappast hinner att sansa sig. För att göra vägandet ännu svårare ha de pröfvande till det fysikaliska priset att operera med ytterligare ett tungt namn, Marconi's. Hans storhet är icke kommensurabel med makarne Curie's. Hur skall man tolka Nobels »mest betydande»? Den trådlösa telegrafin är också ett storverk, en insats i vår utvecklingshistoria, med ännu fullkomligt oöfverskådliga konsekvenser. Inbesparade kapital, atlantångare med dagligen färsk nyheter, stormridna eller dimförlorade fartyg, som telegrafera till fyrar och

Foto. Borgen, Kristiania.

HENRIK IBSEN.

Kliché: Bengt Silfversparre.

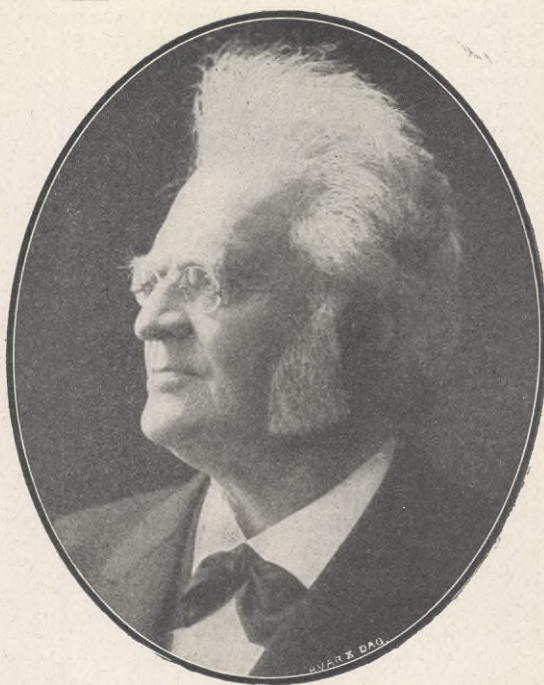

Foto. Andersen, Kristiania.

BJØRNSTJERNE BJØRNSON.

Kliché: Bengt Silfversparre.

Efter porträtt.

GUGLIELMO MARCONI.

Kliché: Bengt Silfversparre.

Foto. Fred. Riise, Köpenhamn.

NIELS FINZEN.

Kliché: Bengt Silfversparre.

undsättningsorter på kusten, expeditioner i ödemarker, som slippa isoleringens fasa, — se där några af de delvis redan realiserade framtidsperspektiven! Och hvem vet, hvart den trådlösa öfverföringen af elektrisk kraft kan leda, sedan nu Marconi gifvit uppslaget inom telegrafin.

Svårast har det visat sig att förutse utgången af valet af pristagare till det litterära priset. Svenska akademien har roat sig med små öfverraskningar och kanske har den äfven i år en sådan i beredskap åt de intresserade. Bäst som vi titta åt ett håll, få vi kanske helt oväntadt vrida på hufvudet. Emellertid tycks opinionen nu med ovanlig enhällighet ha stannat vid vårt broderlands båda största diktarnamn, Bj. Björnson och Henrik Ibsen. Ryktet har fått särskildt fart, därför att man vet, att den förstnämnde — »den gåtlike» har ju alltid föredragit att betrakta världen på afstånd — kommer att vistas i Stockholm just under de »kritiska» dagarna.

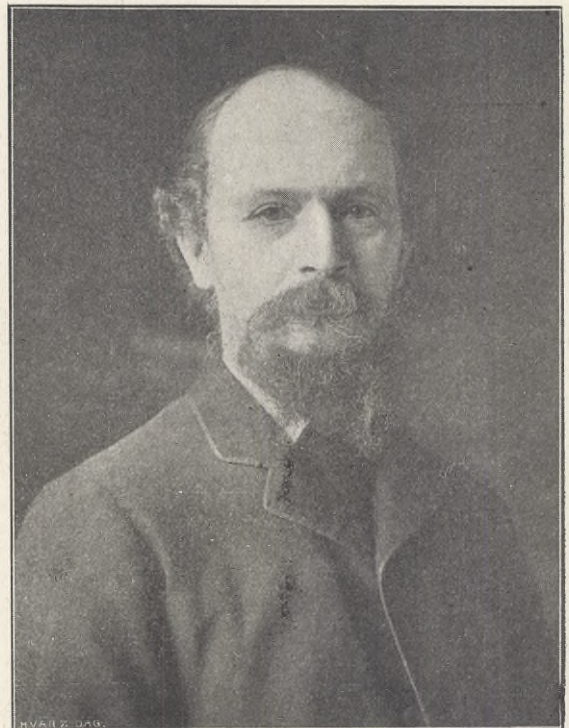
Få nu se. Säkert är, att om utslaget blir det man väntat, tillfredsställelsen blir oblandad. Hvad de båda veteranerna i det skönas tjänst verkat, är alltför väl känt för att här behöfva ens antydas.

Och så veta vi: det skulle icke skada, om vi visade både oss själfva och utrikesmännen, att vi icke äro besatte af falsk anspråkslöshet gentemot våra närmaste. Och man bör heller icke öfverdrifva sin sträfvan efter opartiskhet. Fast vi veta också: ett riktigt, definitivt värdesättande är härvidlag nästan öfverstigande mänskliga krafter.

Björnson-Ibsen-ryktet cirkulerar äfven i den versionen, att de båda norska skalderna skulle få dela priset med sin engelske skaldebroduer, Swinburne, den glödande stilens och den flammande öfvertygelsens mest betydande namn i den senare engelska skönlitteraturen.

Ett namn som allmänt nämnts i detta sammanhang är Herbert Spencer, den store engelske filosofen, det mäktigaste tänkarehufvud som den anglosaxiska rasen har att uppvisa sedan Locke's och Hume's

tid. Men den 8 dec., ett par dagar innan måhända äran af ett Nobelpris nått den vördade veteranen, slöt han sina ögon för alltid. Underrättelsen härom nådde oss under pågående tryckning af tidningen.

Efter porträtt.

A. C. SWINBURNE.

Kliché: Bengt Silfversparre.

RODINS SENASTE MÄSTERVERK, »PENSEUR».

Efter fotograf.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Nhm—Gbg

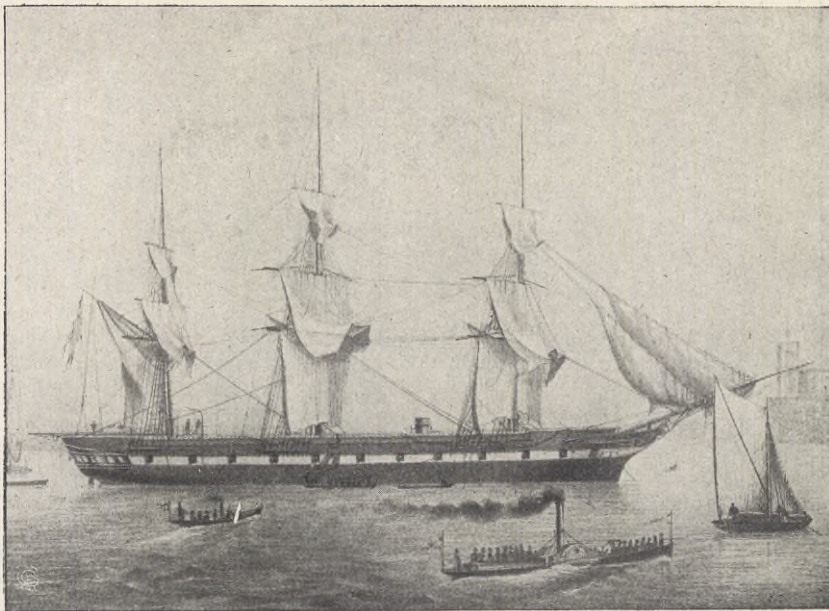
AUGUSTE RODIN MED SIN SENASTE STATY, »PENSEUR».

DEN STORE FRANSKE BILDHUGGAREN HAR I DESSA DAGAR FULLÄNDAT ETT NYTT VERK, AFSEDT ATT I BRONS EXPONERAS I S:T LOUIS UNDER VÄRLDSEXPOSITIONEN NÄSTA ÅR. STATYN ÄR, SOM FRAMGÅR AF VÅR ILLUSTRATION, UTFÖRD I VÄLDIGA MÅTT OCH MED DEN KRAFT OCH STORHET, PARAD MED ENKELHET I KOMPOSITION, SOM KÄNNETECKNA DENNE SAMTIDENS VÄL STÖRSTE SKULPTÖR.

TJUGUÅRSMINNET AF FREGATTEN VANADIS' VÄRLDSOMSEGLING.

Lördagen d. 5 december firades i Stockholm genom en af amiralen Otto Lagerberg gifven middag samt en å Restaurant Runan hällen fest tjuguårsminnet af fregatten Vanadis' afresa från Karlskrona på dess bekanta världsomsegling.

Expeditionens chef var dåvarande kommandören, numera f. konteramiralen i k. flottans reserv Otto Lagerberg, och sekond kommandörkaptenen, numera amiralen Klintberg. Öfriga officerare voro prins Oscar, kapten Nissen, löjtnanterna Sundström, Lagercrantz, W. Dyrssen, Ulf och Karlsson samt underlöjtnanterna Broman, Natt och Dag, Peyron, von Krusenstierna, af Ugglas och Lindman. Den civila personalen utgjordes af läkarne, doktorerna Rudberg och Holmer, förvaltaren Lagerholm och skeppsprästen pastor Kiellman-

FREGATTEN VANADIS.

Göranson. Vidare medföljde i offentligt uppdrag som konsulatinspektör nuvarande svensk-norske konsuln i Liverpool Ehrenborg, professor Hjalmar Stolpe för att utföra etnografiskt-antropologiska forskningar och fil. d:r G. Fineman som meteorolog. Samtliga dessa expeditionsledningar lefva ännu, utom hrr Nissen och Holmer.

Vanadis gjorde efter sin afresa ett kort uppehåll i England och befann sig vid jultiden i Lissabon. Härifrån afgick expeditionen till Rio de Janeiro och därifrån genom Magelhaens sund och de västpatagoniska kanalerna till Valparaiso och så till Callao, där påsken 1884 tillbragtes. Härefter besöktes Marquesasöarna, Paumotuöarna, Tahiti, Honolulu och Marshallöarna, och så styrdes kosan till Japan, hvarest ett uppehåll på sex veckor gjordes. Hufvudstationerna voro Yokohama, Kobe och Nagasaki. Sedan kom ett uppehåll på tio å tolf dagar i Hongkong, besök i Manila, Bangkok och Singapore och slutligen ankomsten till Kalkutta julen 1884. Här inträffade prins Carl, hvilken jämte prins Eugen förut gjort en resa i Syrien och Palestina och nu i sällskap med prins Oscar gjorde färder på Indiska halfön, jagade i Hyderabad o. s. v. Vanadis gick under tiden till Colombo på Ceylon och vidare till Bombay, hvarest prins Oscar åter embarkerade. Hemresan till Sverige skedde via Aden, Suezkanalen och Alexandria, hvarest fartyget gick direkt till Karlskrona och så till Stockholm. Dit skedde ankomsten i maj 1885, efter omkring ett och ett halft års bortovaro.

*

Världsomseglingen hade hufvudsakligen företagits, på det att en del af flottans manskap skulle ha tillfälle vinna utbildning, men den blef äfven vetenskapligt betydelsefull, därigenom att professor Stolpe fick tillfälle utföra undersökningar och hopbringa samlingar. År 1886 anordnades i Arfurstens palats en Vanadisutställning, som därefter införlivades med riksmuseums etnografiska samlingar, hvarom HVAR 8 DAG förut lemnat en illustrerad skildring af professor Stolpes egen utmärkta penna.

Foto. Lefrén, Stockholm.

Kliché: Benzt Siffer-spårer.

F. Konteramiralen OTTO LAGERBERG.

Vanadis-Expeditionens Chef.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

GRUPP AF DELTAGARE I VANADIS-EXPEDITIONEN, fotograferad vid minnesfesten den 5 december.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

FRÅN STOCKHOLMS TYPOGRAFISKA ÖRENINGIS BAZÅR till förmån för dess byggnadsfond.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg

DEN NYBILDADE CECILIAKÖREN.

Den 3 dec. hade den nybildade Ceciliakören i Stockholm under hr Åkerbergs dirigentskap sin första konsert, åhörd af både konungen och andra k. personer. Prinsessan Ingeborg är körens beskyddarinna.

Ceciliakören är på sätt och vis en fortsättning af Filharmoniska sällskapet, som nyligen af ekonomiska skäl måst nedlägga sin verksamhet. Detta sällskap kommer emellertid att fortsättas också af Nya Filharmoniska sällskapet, som f. n. är under bildning.

Vår tids Ceciliakörer, bildade efter mönstret af den äldsta i Rom 1584, och hvilka existera i många städer, inskränka sig icke till att låta höra den gamla kristna kyrkosångens pärlor, utan odlar äfven mera världsliga a capella-saker. Framgången vid den första konserten i Stockholm, upptagande körkompositioner af Lasso, Palestrina, Wüllner, Cui, Lotti, Brahms samt solostycken af Franz, Schubert, Manacini och Cornelius och duo af Sully, var ganska stor och lofvande.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

DEN NYA CECILIAKÖREN I STOCKHOLM.

Kliché: Kem. A.-B., Bengt Sjöfersparret Sthlm.—Gbg

KLOSTERTUKT.

EN MUNKSTUDIE. För HVAR 8 DAG af Ulla Linder.

Solen började stupa mot väster. Genom det höga, upptill rundade fönstret, som vette ut mot korgången, föll en lång, brandgul strimma in öfver refektoriets gråa golf ända fram till foten af det stora ekbordet i midten af rummet. Själva bordskifvan låg i en skugga som tycktes ännu djupare, än den i själfva verket var, genom kontrasten mot den ljusa solfläcken där framför.

På andra sidan af bordet, midt emot det soliga fönstret, satt en person lutad öfver en massa hvita pappersblad och skref. Det var en lång man, tunn och mager, med grågul hy, en mörk skäggbotten öfver haka och kinder och ett par svarta, spejande ögon. Så som han satt, framåtlutad och med nedböjdt hufvud, syntes den kala hjässan som en matt glänsande rundel skimra genom dunklet.

Han hade ett svårt tankearbete den gode guardianen i S:t Nicolai kloster. Det gällde att, utan att stöta sig med confratern i S:t Botvid, likväl ge honom svar på tal, så att han hädanefter behöll för sig själf sina funderingar om slappad kyrkotukt och munkarnes tilltagande världslighet. Det var tredje skrifvelsen på en månads tid i detta ämne som guardianen i S:t Botvid lät sända och pater Erasmus var nu trött på högtidliga oratoriska mästerprof och understuckna insinuationer. Han kunde själf uppträda som reformator lika väl som Johannes, om sådant påfordrades, ingen kunde vara mera mån om klostrens bestånd och anseende än han. Men han var, Gudi lof, ej anstucken af en fäfänglig äregrighet.

Han lutade sig bakåt i den trekantiga ekstolen, vände sig litet på sidan, så att dagern skulle falla på pappersbladet som han höll i handen och började långsamt och halfhögt läsa igenom, hvad han skrifvit.

S:t Nicolai kloster den 28 sept....

»Confrater i Christo, kärälskelige och högt värderade broder Johannes!

Salutatem quam plurinam tibi dilectissime in Christo frater Johannem.

Jag kan icke förhålla dig, käre broder, att dina tri skrivelser af den 2:e, 15:e och 23:e hujus kommit mig tillhanda och hafva de mig stor och rättmätig fröjd och hugsvalelse förunnat.

In particulari fröjder det mig att förmärka det vi båda, när allt kommer omkring, äro så i tankar och tycken likastämde. Låtom oss och hoppas, att tro och gärningar äfvenså, när de en gång inför Christi och helgonens domstolar dömas och vägas skola, varda likaså probable.

Du talar, värderade collega, utförligen och besynnerligen om den rutenhet som du tror råda in genere i nutida kloster och in specie i klostren här i Vestergyllen. Med anledning häraf förmanar jag: säg intet annat, än det du vet — tro intet annat, än det du sett! — Dock anser jag dig vara alltför sann och nogräknad för att ditt conscientiam skulle tilllåta dig att tala dessa ord på endast lösa grunder. Jag kan beklaga dig, confrater, men intet mer. Hvar och en se till, att han sope rent för sin dörr. Hvar och en guardian skicke sig så, att hans kloster må behålla sitt anseende och goda rykte.

Ad vindicandam sententiam tuam anför du exempli gratia att tid efter annan klostren hafva behöft reformeras och rensas. Du menar, att nu vore åter en sådan tid för handen. Vare långt ifrån mig att vilja minska den gloria som in secula seculorum tillfaller sådana män som abboten af Clugny, den helige Benedictus, Berno eller andra, men, min broder, en annan sak är att bringa oreda i Guds brödrasällskap, när det ej är af nöden. Vakta dig, att det icke tilläfväntas är fäfängans djäfvul som kastat ut åt dig sina förgyllda krokar. Nappa icke för fort, min broder. Håll dig hårdt vid ödmjukheten. Ransaka dig själf och bekänn inför Gud hvad det är som innerst inne drifver dig till opposition. Djäfvulen älskar all opposition, broder, han älskar reformerna.

Tro mig, alla de som hittills sökt göra om Tachonii urgamla stiftelse, ha utan att de veta det — minns detta, utan att de veta det — varit djävulens verktyg. Det är han som kastar ut reformtanken hos dem, men genom Guds nåd har allt hittills vändts till godo. Men hvem säger, att djävulen ständigt skall misslyckas, hvem säger, att han icke slipar sina pilar allt skarpare och gör sina krokar allt skönare — erfarenheten, min broder, är en god läromästare och djävulen är för visso en slug magnat — hvem säger, att han ej nästa gång skall få ett handfast grepp och vända allt efter sitt sinne. Vakta dig, min broder, att gå djävulen i handom, så att du icke kastar ut en brand den du sedan icke förmår släcka, utan hvilken förgör både dig och oss alla med sin vämjeliga rök.

I hvad du klagar på munkar och menighet kan jag, Gudi lof, ej instämma. Här lefva vi alla ett sant lif för Gud. Jag vet numera ingen, min broder, som är mindre dygdig, mindre ödmjuk, försäkannde, gudfruktig och gudprisande. Ej heller fattas

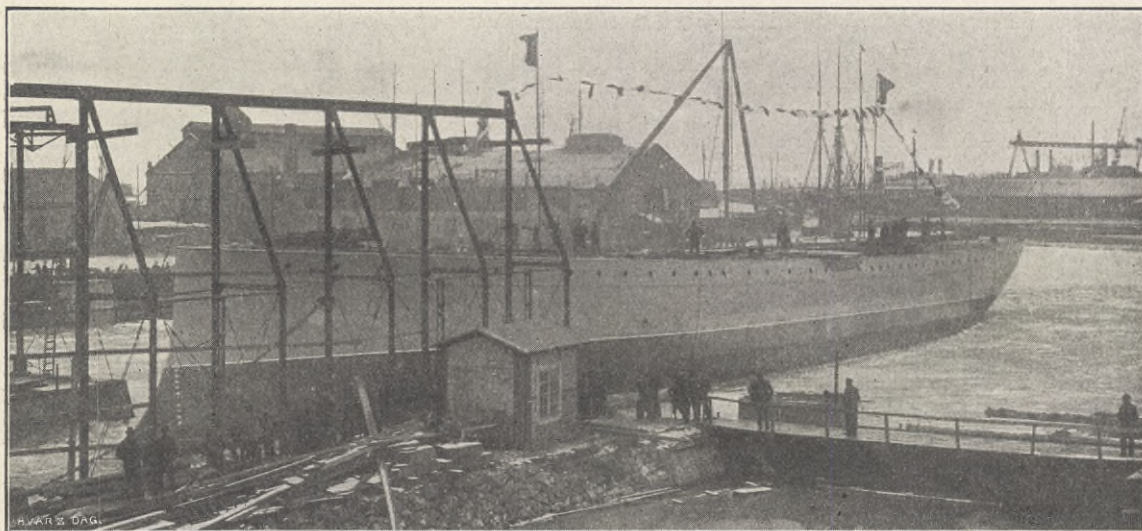
Plötsligt förde han handen öfver pannan och den slätrakade, glatta hjässan.

Det rhenska vinet — det var ju så rätt! Det skulle ju tappas i dag! Han hade nu för detta skrifveriets skull rent glömt af det.

Han sköt tillbaka stolen, kastade gåspännan på bordet, sedan han först omsorgsfullt torkat af den på sin bruna kåpärm, och reste sig upp.

Det var Jesper portvakt och broder Märten, en af de äldre munkarne, som fått sig detta makt-påliggande värf anförtrödt. Jesper drack aldrig annat än öl och Märten var ansedd som synnerligen pålitlig. Men — man kunde dock aldrig vara fullt säker. Frestelserna i denna vår värld ansätta en och hvar och äfven där anden är villig, är köttet dock alltid svagt. Om han hade kommit ihåg det, skulle han visst ej underlåtit att själf gå och se till, att intet af den präktiga gåfvan komme att — rinna bredvid. Herr Magnus hade varmt prisat vinet såsom varande särskildt godt.

Han gick bort till ett af hörnskäpen och tog

Klöthé: Kem. A.-B. Bengt Ståfersparre Stålm—Ög

VÅRT VÄXANDE SJÖFÖRSVAR: Den 1 dec. sjösattes pansarbåten »Manligheten», systerbåt till »Tapperheten», och liksom denna byggd å Kockums Varf. Kölen sträcktes sommaren 1902.

oss rikeliga bevis in materio på folkets tillgifvenhet och förtroende.»

Så långt hade Erasmus kommit i sin skrifvelse. Nu gällde det att på ett ej alltför mycket i ögonen fallande sätt framhålla i hvilket bedröfligt tillstånd S:t Nicolai kloster varit, då han blifvit utsedd till dess guardian samt hur han med ett otroligt arbete beledsagadt af outtröttliga böner så småningom ryckt upp det till dess nuvarande blomstring och goda anseende.

En liten pro memoria på de frivilliga gåfvor hvarmed en offervillig och from allmänhet under sist-förlutna fastevecka riktat hans kloster, kunde ej heller vara ur vägen: smörbyttor och ostar, får och höns, limpor, grynkakor, hvetebröd, fisk och vildfögel, hembrygdt öl och dricka samt, sist men ej sämst, den stora tunnan med rhenskt vin från herr Magnus på Finsta. — Dock nej. Därmed vunnes måhända intet godt. Afunden är en svår sak och upphoff till mycken split. Bättre att Johannes trodde sina bröder i S:t Nicolaus sitta i armod och förglömdhet, än vara så omhvärfda af jordiska läckerheter.

fram en liten blindlykta, tände den och steg så ut i det klara septembersolskenet.

*

Dit ner i de dunkla källarhålfven under klosterbyggnadens västra flygel, där Jesper portvakt och Märten hela eftermiddagen varit sysselsatta med tappningen af det rhenska vinet, föll också en liten smal stråle septembersol. Den nådde ej ner till marken, utan fick nöja sig med att lysa på en liten grå fläck högt uppe på en af de skrofliga källarmurarne. Men när broder Märten kommit så långt i munterhet, att han behöfde lätta sitt hjärta med en visa och fördenskull klef upp på en tom tunna med en tennbägare fylld af det nytappade härligt doftande rhenska vinet i ena handen och ett halftömdt stenkrus i den andra, då passade den lilla solfläcken på och flyttade öfver på hans tonsur i stället och började där att dansa och skina, så att Märten blef än muntrare. Det stack och kittlade, må tro, i det torra gubbskinnet, där solstrålen så fick husera.

Jesper portvakt satt litet lägre ner grensle öfver det nytömda vinfatet och skraftade, så att tårarne trillade. I vanliga fall drack han aldrig

annat än mörkt öl. Han hade vant sig vid det under sin långa vistelse i Pommern. Men i dag hade Märten öfvertalat honom att för en gångs skull gå ifrån sina vanor — tyskt som tyskt och starkt som starkt, förklarade han — och Jesper var alls ej missbelåten med det nya försöket.

Märten hade tagit på sig en öfvermåttan högtidlig min, spärrade upp sina små vattigna ögon, så att de började rinna och blefvo alldeles rödsprängda och talade med konstlad basröst:

— Salutater — confrater! In vino veritas et in hoc signe vincit! Pax! — Låtom oss dricka! Du hör jag kan latin.

— Bravo! tjöt Jesper portvakt. Hurra för Märten vintappare och hans kökslatin! Sjung nu, gubbe — men på ren svenska!

Märten tog sig en duktig klunk ur tennstopet, smackade ett par tag med tungan och började:

»På jordens rund ingen finns så tvär,
hur dyster, trumpen du tror, han är
som nekar dricka ett rågad krus
i sus och dus
med muntert lag i ett gästfritt hus.
Det kan du här bäst väl märka!

Men hvarje guldklimp har litet slag
och hvarje ros har sin törnetagg
och hvarje män'ska har fel också.

Hå, hå — hvad då?
Jo, att hon inte kan gå och stå —
när ruset hunnit att verka. — —»

Jesper skrattade och torkade sig i ögonen. Sedan såg han upp på kamraten med en beundrande, nästan ödmjuk blick i ögonen.

— Jo, du kan du! sade han. Det är, som om du inte gjort annat än diktat visor i all din dar. Jag skulle hellre hugga af mig både armar och benstumpar än kunna få ur skallen ett enda tocke där rim. — Men förstånd att bedöma visorna, det har jag, det kan du lita på och sanna du mina ord, Märten, vore du inte så pass till åren, så komme du säkert att sluta som guardian här i S:t Nicolaus — —

— Vet hut, ditt rumlande kreatur! Så långt har det dock, Gudi lof, ej gått ännu!

Det var en hotfull basröst som likt domsbasunen oväntadt och oombedd kom och gjorde slut på källarglädjen.

Jesper hade genast rest sig. Han såg nu med rädda ögon och hukande rygg bort emot ingången till hvalfvet, där Erasmus' långa, magra gestalt syntes som framesvuren genom ett trollslag. Men Märten lät sig ej vidare förbluffa. Långsamt och försiktigt började han nedstigandet från sin upphöjda ställning och vände under hela tiden ryggen åt sin prior för att kunna komma åt att tömma det sköna tennstopet som ännu var till hälften fylldt af det klara rhenska vinet. Hade han nu en gång gett sig i onåd för denna fyllan, så skulle han åtminstone njuta den till sista droppen, efteråt finge han nog tillräckligt med fasta och botgöring på halsen.

Pater Erasmus stod och fixerade de två syndarne med bister uppsyn, de tunna läpparne voro hårdt slutna, så att de liknade ett smalt, rakt streck och det glimmade och gnistrade i de svarta ögonen.

— Hur mycket hafven I druckit ur? frågade han. Bekänn, Märten, så visst som du hoppas på evig förlåtelse och hugsvalelse i skärseldens lågor. Hur många stop han I druckit?

— Ett. — Ett enda — så sant jag tror på ett evigt lif. Ett tillsammans. Jesper dricker ju bara öl eljest, men han måste smaka på nu för en gångs skull, att det inte var beskt. Kyrkans fiender äro

mångtaliga i dessa dagar. Man kunde ju inte veta, om det ej var någon tillsats blandad i vinet och hellre än att vår guardian och klostrets förnämst — —

— Tig, ditt nö! röt guardianen förargad. Har ingen annan af bröderna varit här?

— Ingen, ers vördighet.

— Godt! Är vintappningen slut? Upp då med er, båda två, men först hit med nycklarna. I kunnan vänta mig i dormitoriet. Använd tiden till bön och ånger, jag skall så länge öfverlägga med mig själf om hvilket straff I skolen ådömas för att undfå S:t Nicolai förlåtelse. —

När Erasmus blifvit ensam, gick han först fram till det stora vinfatet och undersökte det omsorgsfullt för att se, att det verkligen var tomt. Sedan lät han blindlyktans sken falla öfver jordgolvet i alla vinklar och vrår och så började han räkna lerkrusen och flaskorna, som lågo upplagda på en hylla utefter ena väggen.

— Ett stop, mumlade han för sig själf, ett stop tillsammans! De hundarne, de tro sig ha att göra med en lammunge. Jag känner nog till'et! — Mitt härliga vin — att jag så skulle glömma af det! — — — Det fördömda skriferiet! — — Fördömde Johannes guardian! — Men alltid en tröst, att ingen af de andra sparat upp hvad som försiggått härnere i dag. — — Min strupe är torr som fnöske. Jag tål ej vid sådana här själsskakningar.

Han stod och såg på det uppstaplade rikliga förrådet på hyllan, så småningom slätade det djupa vecket mellan ögonbrynen ut sig och munnens linie blef mindre skarp.

Han hade lust att avsluta brevet till Johannes, innan syndarne däruppe afstraffades. Det skadade ej, att de fingo tillbringa en god stund i ångslan och ovisshet. Detta exempel på tukt och stränghet skulle lämpligen utlagdt, inberättas till confratern i S:t Botvid. Han skulle få höra, att guardianen Erasmus ingalunda tilläte något själfsvåd.

Solen hade nu alldeles försvunnit, källarhvalfvet låg i grått dunkel. Erasmus tog hastigt en af de nytappade flaskorna och lät den glida ned i en vid ficka innanför hans bruna kåpa. Så stängde han omsorgsfullt den tunga järmdörren och steg åter upp för trappan i septemberaftonens dröjande dager och in i den stora samlings salen, där brevet till Johannes guardianen alltjämt låg och väntade på sin afslutning.

(Tillhör Veckans Porträttgalleri.)

ANSHELM WERNER. †

Den 4 dec. afled på besök i Norrköping med. dr Anshelm Werner från Sthlm född 1840. 1867 med. lic., deltog W. som ambulansläkare på danska sidan i dansk-tyska kriget, hade förordnanden i hemlandet och bosatte sig 1872 i Sthlm. Sedan 1881 var W. kronprinsparets läkare och sedan 1885 prinsessan Eugenie's läkare till hennes död.

J. A. AHLINCY. †

Justeraren i Skarab. län, f. d. kommissionslantmätaren Johan Alfred Ahlincy afl. d. 4 dec. i Lidköping, 74 år gammal. Efter all. studentex. ingick han vid landtmäterikåren och blef 66 kommissionslantmätare. A. ägde ett för en privatman ovanligt stort och värdefullt bibliotek, särskildt inom naturvetenskapens område.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

C. A. HAGG.

Till öfverste och chef för Boden-Karlsborgs Art.-Reg. har utnämmts öfverstelöjtn. Carl Anton Hägg. Född 46 bief H. 66 kadett, 68 underlöjtn., 73 löjtn., 82 kapten, 95 major och 98 öfverstelöjtnant 74—95 kontrollöficer vid Finspong, Motala verkstad, Ankarsum och Bofors.

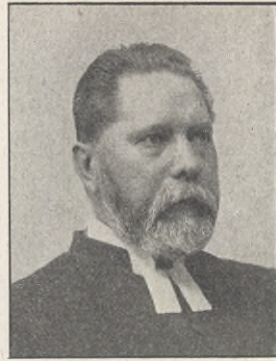
F. BAGGE.

Till Sveriges landbrukskonsulent i England med station i London har landbruksstyrelsen för 04 antagit civilingenjören Fredrik Bagge. Född 69 har B. genomgått tekn. högskolan, Alnarps landbruksinst. samt är n. anställd som konsulent hos Svenska Centrifugakt. Har företagit åtskilliga studieresor i främmande länder.

F. S. von KRUSENSTJERNA.

65 år fyllde den 5 dec. trafikchefen Folke Salomon von Krusenstjerna. Underlöjtn. vid Smålands-grenadier-Bataljon 60, bevilj. K. afsked 72. Anställdes vid statens järnvägar 64, vid Köping—Hults järnv. 73, vid Oxelösunds—Flen—Vestm. järnväg 92 samt vid trafikaktieb. Grängesberg—Oxelösund järnv. 1900.

C. I. NORDBLAD.

60 år fyllde den 29 november kyrkoherden i Kåla, Carl Immanuel Nordblad. Student i Uppsala 62, teor. teol. ex. 63, prakt. teol. ex. s. å., pastoralet. 73, komminister i Arboga landsf. 72, kyrkoh. i Kåla 82.

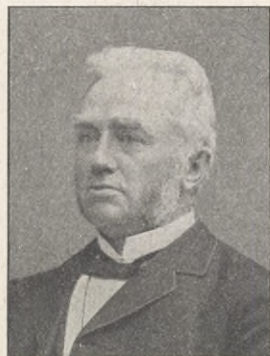
HJ. LIND.

60 år fyllde den 1 dec. apotekaren Hjalmar Lind i Borås. L. som i 30 år haft sin verksamhet i Borås, är stadsfullmäktig, samt anlitad i flera allmänna värl.

A. P. WESTERBERG.

F. d. fördelningsläkaren, doktor Anders Peter Westerberg i Falköping, fyllde den 30 november 75 år.

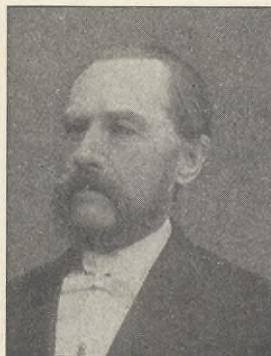
G. W. L. LÖNEGREN.

75 år fyllde den 25 nov. f. generaltulldirektören Gustaf Walter Leopold Lönegren. L., som 47 antogs i tullverkets tjänst, blef 88 generaltulldirektör, från hvilken post han afgick 98, då han alltså i icke mindre än 51 år arbetat i tullverket. Är 88 var L. 18 månader konsultatitv statsråd.

G. ANDERSSON.

60 år fyller den 13 dec. en af banbrytarna för galvaniseringsindustrin inom Sverige, direktör G. Andersson i Karlskrona. Fabriksiddkare sedan 66, kommunalman, led. af stadsfullmäktige, m. m. A. deltog 64—66 i Dansk-Tyska kriget. Innehafvare af Danska fälttogsmedaljen.

E. C. BURMAN. †

Den 18 nov. afled i Östersund f. kapt. vid Jämtlands Fältjägerreg., f. förste landtmätaren Erik Christiansson Burman. Född 33, aflade B. 34 landtmäterix., blef 38 underlöjtn., 58 kapten samt beviljades 70 afsked. Han utnämnd. 67 till förste landtmät. samt beviljades 76 afsked. En lång följd af år led. af stadsfullmäktige.

L. P. HAMRIN. †

En af Sundsvalls äldste borgare, garfverifabrikören Lars Petter Hamrin afled nyligen, 78 år gammal. H. innehade under sin krafts dagar en mängd förtroendeuppdrag, såsom led. af stadsfullmäktige i 18 år, medlem af drätselkammaren m. m. Han inne hade W:6 högsta grad.

N. A. G. HERTZMAN. †

Den 25 nov. afled i Anundsjö kollegan vid Örnsköldsviks allm. läroverk, fil. doktor Nils Andol Gerhard Hertzman i en ålder af 61 år. H. blef 75 extralärare i Norrköping och utnämndes 81 till kollega i Örnsköldsvik hvilken plats han innehade till sin död.

C. P. MALMGREN. †

En af grundläggarna af den stora kolonialfirman Hagerman och Malmgren i Malmö, grosshandlaren Carl Peter Malmgren, afled den 27 nov. därstädes, 57 år gammal.

Det är juliafton, en lång ljus afton, då löfven och vinden hvilat, medan doften smyger från slutna blomsterkalkar, och dagen ligger och sover i daggkåpans veck — — det är som en våg af skönhet, som något af frid.

Och solen skrifer långa ljusa streck uteder till vaggande hafvet, och strålarne skrida ut, ljusa, skarpa, mäktiga. De skrida bort, ut från jorden, in i himlarne, skyarne gifva vika, de öppna sig och gifva plats, moln efter moln, ut i den stora genomskinliga rymden, in i odödligheten — — — —

Och därute i skogen bland de raka stammarne, där går naturens odödlige gud omkring och skänker i af sitt berusande vin — — —

Där borta vid skogsbrynet, där var det upplyst. All bygdens ungdom var där samlad till lek och dans. Hejsan, nu svängde de lustigt omkring efter spelmannens toner. Ibland kunde de låta så längtande och tärande, men ibland kunde han riktigt klämma i, den gamle, och då blef det en vild och glad polska.

Men från kretsen af ungdom såg man två gestalter långsamt aflägsna sig. Han var en lång ståtlig 25 års man med käck drag, och hela gestalten talade om lifslust och kraft. Hon var mindre än han, men dock en kraftig och käck flicka.

De stannade borta vid stranden, de sågo ut öfver de glittrande böljorna.

— Nils, sade hon, såg tror du, att, fastän du nu kommer att fara så långt bort från mig, säg, tror du ändå att när du en gång kommer åter att du då skall minnas mig. Tror du ej att när du där borta i Amerika kommer dig upp, att du då glömmar din Lisa hemma i Sverige, och att du fattar tycke för en annan flicka än mig. Sä, käraste, skall du alltid hålla af mig som nu?

— Lisa, hur kan du tala så. Nej, om det än dröjde aldrig så länge tills jag komme tillbaka, så skall du bli min, du och ingen annan.

— Tack, käraste, jag skall äfven blifva dig trogen. I morgon far du, tänk, det är sista gången som vi stå här på länge, ja, kanske mycket länge. Här, tillade hon dystert, här fann vi vår kärlek, här måste vi äfven skiljas, och här skola vi äfven åter träffas, om Gud så vill.

— Ja, käraste, här skola vi åter träffas. Jag skall en gång komma tillbaka och hämta dig, en kväll som denna, då solen lyser, och det är frid och ro. Men nu, Lisa, tiden lider, och vi måste ta farväl af hvarann.

De lågo fast i hvarandras armar en lång stund. Än en gång tryckte han en kyss på hennes darrande läppar. Sedan slet han sig nästan med våld lös ur hennes famntag. De sågo hvarann en sekund stadigt i ögonen. Det lyste kärlek och tro ur dem. Med en tung suck vände han sig om och gick.

Hon stod kvar och såg efter honom med ängsligt spanande blickar, tills han försvann bakom skogen. Då sjönk hon ned på knä och bad en lång brinnande bön, bad med darrande röst den Store Guden att han alltid måtte taga hennes käre under sitt beskydd och hägn. Det var en klagande, jämrande röst.

Hon spratt plötsligt till. Därborta vid skogsbrynet hade just den gamle spelmannen stämt upp en dun-drande polska, och tonerna kommo nu så skärande och hvassa. Med en föraktfull åtbörd steg hon upp och gick bort — hem.

Tjugufem år hade gått, och åter var det en julkväll. Och solen sken med fulla strålar ut öfver den grönskande bygden. Allt var sig nästan likt i byn. Men på fattighuset, den där långa, grå, dystra byggnaden vid ändan af byn, där hade kommit många

nya hjon. Och bland dem var Lisa. Far och mor hennes hade dött för många år sedan och allt hade sen gått på tok. Lisa hade tjänat piga, men på gammeldagar hade krafterna börjat tryta, och så hade hon kommit på fattighuset.

Och i kväll som vanligt skulle hon gå ned till skogen för att hämta bränsle. Det hade kommit på hennes lott.

Medan hon plockade hop de torra kvistarne hörde hon på afstånd en vagn närma sig. Hon såg att det var en fin vagn, männro det nu skulle vara kalas därborta på herrgården igen. Vagnen stannade på vägen framför henne. Det var en äldre, men dock ståtlig herre, som hoppade ur. Han kom fram till henne. Han lyfte artigt på hatten, och frågade hvar han skulle köra för att komma till »Lilltorpet». Lilltorpet — det var ju hennes eget kära, forna hem. Ack, Lilltorpet det var sålt nu. Gammel-Jerker och mor Annika de voro döda för länge, länge sedan och deras dotter, hon hade kommit på fattighuset, och om herrn ville henne något, så var det hon själf. Det klack till inom honom. Lisa, hans egen kära, älskade Lisa, det var denna af tungt arbete nedböjda och i förtid gamla kvinna.

— Minns ni, sade han, minns ni Nils Ohlson, som för 25 år sedan for till Amerika.

Om hon mindes, huru skulle hon kunna glömma honom, honom som hon lofvat evig kärlek och tro. Men han, han hade nog för länge sedan glömt bort den kärlek han en gång svurit henne. Det var då en likadan dag som denna, när han for, ja, när hon riktigt tänkt efter, så var det också samma dato. Hon mindes det nog. Och hvad hon lidit under dessa år.

De hade kommit allt längre bort från vägen, och nu stodo de framför det sakta sjungande hafvet. Det kom så vekt från honom:

— Och när Nils reste, så sade du, Lisa: Här fann vi vår kärlek, här måste vi äfven skiljas, och här skola vi åter en gång träffas, om Gud så vill. Och det var sant. Han ville det. Lisa, känner du nu igen din Nils?

Hon hade stått alldeles mällös och med vidöppna ögon bara sett och sett på honom. Men i ett nu hade den böjda gestalten råtat upp sig, kinderna fingo färg, men ögonen fortforo att stirra på honom, som ville de tränga till djupet af hans själ.

— Nils!

Och med ett glädjeskri for hon till hans bröst. — Lisa, äntligen ha vi funnit vår lycka, den har kommit sent, men nu skola vi så mycket mer njuta af den.

Men hvad var det. Han fick ej svar. Hjärtat slog våldsamt och tinningarne bultade som om de ville spränga hans hufvud. Gud, var det sant, när han nu efter så många år äntligen nått sitt lifs mål, nej, det fick ej vara sant. Men det var dock alltför sant. Han ropade högt hennes namn, men han fick ej svar. Glädjen öfver återseendet hade dödat henne.

Han sjönk ned på gräset, och med förtviflan i sitt hjärta ville han uttala den Högstes namn. Men han såg ned på den gamla.

Hon låg där som förklarad och med ett lycksaligt leende in i döden. Och i stället sträckte han sina hopknäppta händer mot himlen.

— Herren gaf och Herren tog, välsignadt vare Herrens namn.

Den strålände solen göt sitt sista skimmer öfver två hårdt pröfvade människor, som så nära sitt lifsmål, ändock ej hade kunnat nå det. Och en fridens ängel steg ned till jorden, för att hämta med sig en lycklig själ upp till himmelens rike.

Foto Olson. Östersund.

PRINS BERNADOTTE INVIGDE DEN 22 NOV. K. F. U. M:s I ÖSTERSUND NYINRÄTTADE LOKALER med samlings-sal, soldathem, matsalar m. m., från hvilket tillfälle vi meddela vår bild.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Skåm—Gbg

DET NYA MATHEUSKAPELLET.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Detta nya tåmpel, af hvars yttre vi visade en afbildning i häftet nr 8, är föremål för stor uppmärksamhet och allmänt intresse — det är en verklig pärla bland hufvudstadens många kyrkobyggnader — med anledning hvaraf vi visa en interiör.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Skåm—Gbg